

Marián Šuráb

Eucharistia je darom Otca.

V súvislosti s našim náboženstvom často hovoríme, že sme obdarovaní Bohom. Dal nám krásny svet. Stvoril nás na svoj obraz. Obdaroval nás svojím Synom.

Ježiš spomína aj ďalší veľký dar Boha – Otca. Hovorí: „Môj Otec vám dáva pravý chlieb z neba. Lebo Boží chlieb je ten, čo zostupuje z neba a dáva život svetu.“

Eucharistia je darom Otca. Veď ak je ním Ježiš, musí ním byť aj jeho Telo pod vonkajšími znakmi chleba. Ježiš robil všetko to, čo chcel Otec. A Otec chcel, aby Syn ostal vo svete takýmto unikátnym spôsobom. Aby, podľa Ježiša, ľudia už neboli nikdy lační a smädní.

Ona však nie je len darom Otca, ale k Otcovi aj privádza. Celý náš život má smerovať k nebeskému Otcovi. Eucharistiu môžeme nazvať „motorom“, ktorý nám dáva silu, aby sme ostali spojení s Otcom, aby sme sa k nemu raz vrátili.

Spojenie s Otcom sa vytvára v eucharistickom spoločenstve. Ján Pavol II. vo svojej encyklike: Cirkev žije z Eucharistie, píše: „Eucharistia sa teda javí ako vrchol všetkých sviatostí, lebo privádza k dokonalosti spoločenstvo s Bohom Otcom prostredníctvom identifikácie s jednorodným Synom pôsobením Ducha Svätého“ (34).

Toto spoločenstvo sa podľa Svätého Otca prejavuje v neviditeľnom a viditeľnom rozmere.

V neviditeľnom rozmere je to spojenie s Otcom a navzájom medzi sebou. Všetci, ktorí prijímajú Eucharistiu, si musia uvedomovať, že sú spojení s Otcom. Je to ten radosný pocit, ktorý môžeme prežívať pri každej svätej omši. On je navonok neviditeľný a nemerateľný. Dá sa len vycítiť zo vzájomnej lásky medzi tými, ktorí prijímajú Ježišovo Telo.

Vo viditeľnom rozmere je to podľa Svätého Otca spoločenstvo v náuke apoštolov, sviatostí a v hierarchickom usporiadaní. Čo to prakticky znamená?

Tí, čo prijímajú Eucharistiu, majú žiť podľa viery, ktorú nám odovzdali apoštoli a Cirkev. Katolík nemôže prijímať Kristovo Telo a veriť len to, čo mu vyhovuje. Podobal by sa na dieťa, ktoré povie rodičom: dajte sa mi najesť, ale nestarajte sa do mňa ako žijem, čo robím.

Spoločenstvo sviatostí znamená, že k Eucharistii vedú niektoré sviatosti – krst, sviatosť zmierenia, a že pri iných sviatostiach je Eucharistia ich podstatnou súčasťou. Je preto smutné, keď niekto prijímal Eucharistiu a potom uzavrie len akési párové manželstvo bez Cirkvi a sviatostí. Kompletne sviatosti sú jedinečné v tom, že sprevádzajú celý ľudský život. Takýto dar nám dal Boh prostredníctvom Ježiša a jeho smrti. Človek by to nemohol vymyslieť. Preto aj v iných náboženstvách, ktoré vymysleli ľudia, nepoznajú sviatosti.

Spoločenstvo v hierarchickom usporiadaní znamená, že Eucharistia spája veriacich s vlastným biskupom a s rímskym pápežom. Zároveň je to aj spoločenstvo s celebrujúcim kňazom a so všetkým ľudom. Slávenie Eucharistie nie je nejakou „pokútnou“ hrou, kde sú len nejakí vyvolení, ako to môžeme vidieť v niektorých mystériózných spoločenstvách, ale je v nej prítomná celá Cirkev a celý svet.

Možno si v tejto chvíli namáhame trocha intelekt, ale je to potrebné. Čím hlbšie uvažujeme o Ježišovom chlebe života, tým lepšie spoznávame, čo nám Otec daroval. A smeruje to len k jedinému: aby sme boli stále lepšie a lepšie pripravení prijímať Eucharistiu s celým jej milostivým doprovodom prirodzených a nadprirodzených darov.

Snáď vám môžem odporúčať, že keď prídete domov, pozrite sa na fotografie z vášho Prvého svätého prijímania. A zamyslite sa pri nich nad svojím životom z pohľadu udalosti, o ktorej vám vtedy povedali, že je najkrajšou na svete.

Titian 1560
Transfiguration (Premenenie)

*Tam dookola hladných usadil
a stavali si mestá na bývanie,
kopali vinice a zasievali polia
a vzišli z toho plody úrodné.
Požehnal im a rozmnožili sa
a dobytok ich nikdy neumenšil.
Oni však klesali a ubúdalo ich
pod tarchou nešťastia a bolesti.
Opovrhnutie vylial na kniežatá
a dal im blúdiť
púšťou neschodnou.
No úbohého z biedy pozdvihol,
stádočkom zveľadil
i jeho pokolenie.
Uvidia úprimní a potešia sa
a zloba zatichne
so zapchatými ústami.*

*Kto múdry je,
nech si to zapamätá!
A porozumie skutkom Pánovým!*

*Pevné je moje srdce, Bože,
pevné je srdce moje,
zaspievam Ti a hrať Ti budem.
Prebud' sa, moja odvaha a česť,
prebud' sa, moja citara a harfa,
nechže sa ranná zora zapáli
pri mojom spievaní!*

*Budem Ťa chváliť
medzi ľuďmi, Pane,
a ospevovať medzi národmi.
Lebo až po nebesia
ide Tvoja láska
a Tvoja vernosť
nad oblaky siaha.
Ó, vynes sa, Bože,
vysoko nad nebesia,
nad celou zemou Tvoja sláva je!
Aby sa zachránili Tvoji milovaní,
pomáhaj svojou rukou, vyslyš nás!*

Zámienka

„Kadiaľ sa ide do Sniny?“ „Prosím? Čo ste sa pýtali?“ „Že kadiaľ sa ide do Sniny.“

Neveril som vlastným ušiam. Bol som ešte len pár dní v Humennom na fare, na novom mieste, a zrazu mi zazvonil domáci zvonček. Zišiel som dole k dverám a predom mnou stál cudzí muž, ktorý sa pýtal na cestu do neďalekého mesta. Očakával som, že niekto zvoní preto, lebo potrebuje odo mňa kňazskú službu.

„Prepáčte, ale toto nie je vlaková ani autobusová stanica. Dokonca táto budova nie je ani mestské informačné stredisko. Toto je fara,“ odpovedal som s pokojným, no prekvapeným tónom v hlase. Muž na mňa pozrel, akoby chcel pohľadom naznačiť, že on dobre vie, kde je. Po chvíľke ticha sa spýtal: „Nemáte chlieb?“

Zámienka je zrejme stará ako ľudstvo samé. Aj Ježiš sa s ňou stretáva v dnešnom evanjeliom príbehu. Po rozmnožení chlebov a rýb sa niektorí rozhodnú hľadať toho, kto ich tak zázračne nasýtil. Keď ho nájdú, pýtajú sa: „Rabbi, kedy si sem prišiel?“ Ježiš dobre vie, že táto otázka nie je pravým dôvodom ich hľadania. Namiesto odpovede odhaľuje verejne ich pohnútky: „Hľadali ste ma, lebo som vás nasýtil.“

Dav sa nepriznáva, že je to pravda, a pokračuje v testovaní Ježiša a v snahe dostať od neho to, po čo prišiel. Tak ako sa Mojžiš vedel postarať o zverený ľud, tak to očakávajú aj od Ježiša - v ich očiach a predstavách „nového Mojžiša“.

Ježiš chce ponúknuť viac ako chlieb, ktorým ich nasýtil. Chce, aby ľudia boli náročnejší na svoje potreby. Oni však nie sú vnímaví na jeho odkaz. Hľadajú zázraky, nasýtenie tela a nepremýšľajú, čo znamená Ježišovo konanie. Škoda, že sa nesústredili na podstatu. Boli by dostali zaiste viac ako jednu zázrakom „rozmnoženú“ večeru na zelenej tráve.

Ako malý chlapec som súťažne hrával šach. Pred očami a v mysli som mal 64 políčok a 32 figúrok a otcove slová: „Každá jedna figúrka na šachovnici je dôležitá, nezabudni sa však sústrediť na svojho kráľa!“ Občas sa stalo, že ktosi pre svoj úspech skúšal upriamiť moju pozornosť na inú figúrku, no len keď som nezabudol na kráľa, mohol som byť naozaj úspešný. Keď sa zamýšľam nad evanjeliom dnešnej nedele, vidím tam Boží odkaz, ktorý nachádzate možno aj vy: Nedaj sa uspokojiť s niečím malým alebo triviálnym. Pomôž sebe aj iným byť zdravo náročnými na seba a okolie a popritom sa sústrediť na to, čo je naozaj dôležité. Lebo ako neraz vravíme: „Nie je všetko zlato, čo sa blyští.“

V živote riešime mnoho dôležitých vecí, nikdy by sme však nemali zabúdať na to najdôležitejšie - že podstatou nášho života je Ježiš.

JOZEF KOZÁK

Porciunkulové odpustky: Dnes možno vo farských a katedrálnych kostoloch získať úplné odpustky „Porciunkuly“. Skutok predpísaný na získanie odpustkov je nábožná návšteva kostola spojená s Modlitbou Pána (Otče nás) a vyznaním viery (Verím v Boha). Okrem toho treba splniť tri podmienky: sv. spoveď, sv. prijímanie a modlitba na úmysel Sv. Otca (napr. Otče náš, Zdravas a Sláva). Tieto odpustky možno získať aj vo františkánskych kostoloch.

Prvá nedeľa v mesiaci: V dnešnú nedeľu - 2.8. popoludní bude pobožnosť a výmena ružencových tajomstiev.

Princíp solidarity

Množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu. Všetko mali spoločné. Apoštoli veľkou silou vydávali svedectvo o zmŕtvychvstaní Pána Ježiša a na všetkých spočívala veľká milosť, veď medzi nimi nebolo núdzneho (porov. Sk 4, 32-34).

Podobný ideál sľubovali komunisti. Čo spôsobilo, že na nich „nespočinula veľká milosť“ a skrachovali? Nie je to tým, že svedectvo o zmŕtvychvstaní Pána Ježiša s veľkou pôsobivosťou nevydávali, ale potláčali? Že stavali na piesku?

Pane,

keď sa rozhlídnem po byte, musím uznať, že tu mám aj veci, ktoré nutne k životu nepotrebujem a niekomu možno chýbajú. Netrápi ma to veľmi a alibisticky sa ospravedlňujem: „Platím predsa dane, to je tiež forma solidarity.“ Tuším a postupne sa dozvedám, že ty to vidíš inak. Dane platím, ale rozhodne nie s radosťou a láskou, ani s modlitbou za tých, ktorí ich rozdeľujú. Ak si to spočítam, viem, že túto položku mi síce finančný úrad zaráta, ale Boh nie. Čo nedám z lásky, definitívne strácam. Čo dám z lásky, definitívne získavam. Pane, pomôž mi to nielen pochopiť, ale aj uskutočňovať.

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

Sväté omše v 18. týždni Cezročného obdobia - (B)

3.VIII. pondelok - Spovedanie 17:15 - 18:00

18:00 Za Ľ Antona a Zlaticu Kulifajových,
a za rodičov Alexandra a Máriu

4.VIII. utorok - Spovedanie 17:15 - 18:00

18:00 Za farníkov

5.VIII. streda - Spovedanie 17:15 - 18:00

18:00 Za farníkov

6.VIII. štvrtok - Spovedanie 16:30 - 18:00

18:00 Za Ľ Františka a Helenu Belkových, syna
Viliama a starých rodičov

7.VIII. piatok Prvý piatok - Spovedanie 16:30-18:00

18:00 Za Ľ Lýdiu Bednárikovú a rodičov

8.VIII. sobota

08:00 Za Ľ Jozefa a Annu a duše Ľ v rodinách

Upratovanie kostola č.d. 354 - 387

9.VIII. 19. Nedeľa Cezročného obdobia

08:00 Za Ľ Jána Pojezdála, rodičov a súrodencov
Lektori: Macáková E., Vráblová M.

10:00 Za farníkov

Lektori: Hrdlovičová E., Polakovičová J.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

3.VIII. pondelok Sv. Lýdia, predavačka purpuru

4.VIII. utorok Sv. Ján Mária Vianney, kňaz **Sp**

5.VIII. streda Výročie posviacky hlavnej Mariánskej baziliky
v Ríme **Esp**

6.VIII. štvrtok Premenenie Pána - **Sviatok**

7.VIII. piatok Sv. Sixtus II., pápež a spolčníci, mučeníci - **ESp**

8.VIII. sobota Sv. Dominik, kňaz - **Sp**

Stabilita

V inej súvislosti Ježiš svojim učeníkom hovorí:

„... ani kapsu na cestu si neberte, ani dvoje šiat, ani obuv, ani palicu...“ V našom prípade to však platí aj tu. Inými slovami - majte prázdne ruky.

Ten, kto sa vydáva na cestu, si však predsa len musí niečo zobrať. Pokoru. Ona je jediným a perfektným stabilizátorom chôdze, náhradou za vyrovnávaciu tyč, ktorú si na visuté lano berú so sebou artisti.

Človek môže byť uchvátený dvojakým spôsobom. Buď dlaňou obrátenou smerom nadol, dlaňou dobyvateľa, alebo rukou obrátenou smerom nahor, dlaňou lásky.

Naše prázdne ruky na ceste po lane sú užitočné na dve veci. Rozopäté paže nahrádzajú stabilizačné tyče artistov a dlane obrátené smerom nadol symbolizujú, že sa opierame o dlane Ducha Svätého, ktorý sa vznáša nad každou životnou priepasťou.

Ak si niekto pripustí myšlienku, že cestu zvládne bez tejto opory, stretne sa na lane s prekážkou zvanou pýcha. Zákonite sa na nej pošmykne, sklzne späť k východiskovému bodu cesty a znova sa musí vydať k cieľu. Musí sa konfrontovať so svojou ľudskou slabosťou, nedokonalosťou a zhodiť do priepasti spoliehanie sa na seba.

Všetky humanistické ideológie sa dopúšťali tzv. Adamovej chyby. Ide o to, že človek sa snaží vziať do vlastných rúk cestu k dokonalosti, pričom spoločenstvo s Bohom nepovažuje za nevyhnutnú podmienku na dosiahnutie svojho ľudského zdokonalenia.

Čo sa týka pokory, treba rozlišovať medzi dvoma pojmi: pokora a zhrbená pokora. Pravá pokora neznamena, že kresťan sa v spoločnosti správa ako občan druhej kategórie, ako chudáčik, ktorý sa hrbí, pokoruje a čaká, čo mu ostane zo životných zvyškov. Nie je tým „úbohým červom“, ako sa kedysi dávno ozývalo z kazateľní našich kostolov.

Zdravá kresťanská viera vedie človeka k zdravej pokore. Držať sa poctivých zásad, brániť spravodlivosť, dodržiavať právo, rozlišovať medzi dobrom a zlom, krásou a škaredosťou, pravdou a klamstvom. A netajit' sa tým na verejnosti. Inými slovami: kresťan je pokorný pred Bohom. Tým sa však stáva nezrozumiteľným pre drvivú časť sveta.

Ide v podstate o kópiu Ježišovho postoja. On sa tiež úplne pokoril pred svojim nebeským Otcom, ale v očiach pyšných tohto sveta bol obyčajným buričom. Kristus sa v jednej historickej epoche javí ako liberál, v inej ako konzervatívec. Kresťan však nemá byť ani liberál, ani konzervatívec, má byť Kristov.

Pokorného človeka dokáže oceniť aj tá rozumnejšia časť sveta. Preto si veľkú úctu u mnohých ľudí získali napríklad Mahátma Gándhí, Matka Terézia z Kalkaty alebo pápež Ján Pavol II.

Spisovateľ Solženicyn povedal: Jedno pravdivé slovo váži viac ako celý svet! Takými pravdivými sú aj slová Svätého Otca Benedikta XVI.: Pravý ľudský život nie je možný bez Boha, bez lásky.

V evanjeliu čítame: Boh tak miloval svet, že poslal svojho Syna, aby nik, kto v neho uverí, nezahynul, ale mal skutočný život (porov. Jn 3, 16). Boh nás miluje a tým nás zachraňuje. Bez jeho lásky nemôžeme žiť, iba zahynúť. Preto prichádzame k Srdcu nášho Boha po jeho lásku. Vieme, že ohrozením nášho života nie sú ťažkosti a krízy, ale neláska v našom srdci. Mój priateľ tvrdí: Keď sa zničí nejaký vzťah, vždy je za tým nedostatok lásky. Boh nás chce obdarovať svojou láskou, lebo kde niet lásky, niet života.

Oživme si to skutočným príbehom. Americký vojak sa vracal z vojny vo Vietname. Z mesta San Francisco zavolať svojim rodičom: „Mama, otec, vraciam sa domov. Chcel by som vás o niečo poprosiť. Mám priateľa, chcem ho vziať k nám.“ Rodičia odpovedali: „Dobre, radi ho spoznáme.“ Syn pokračoval: „Je tu ešte niečo, o čom by ste mali vedieť. Našliapol na minú, prišiel o ruku a nohu. Nemá sa kam podieť. Chcem, aby žil s nami.“ Otec odvetil: „Ťažko sa mi to počúva, syn môj. Pomôžeme mu nájsť nejaké miesto.“ „Nie, mama a otec, ja chcem, aby zostal s nami.“ „Syn môj,“ odpovedal otec, „nevieš, o čo prosíš! Taký invalid bude pre nás len záťažou. My máme vlastný život a problémy. Nemôžeme si dovoliť takéto ťažkosti. Tvojou povinnosťou je vrátiť sa domov a zabudnúť na neho. On si dajako pomôže.“ V tej chvíli syn zložil slúchadlo. Rodičia už od neho nepočuli nijaké slovo. O pár dní im polícia oznámila, že ich syn zahynul pri páde z mrakodrapu, asi išlo o samovraždu. Rodičia tam leteli s veľkou bolesťou. Mali potvrdiť, či je to naozaj ich syn. Spoznali ho. Objavili však aj niečo, o čom doposiaľ nevedeli. Ich syn mal iba jednu ruku a jednu nohu.

Bože, nauč nás, že obdarovať druhých láskou znamená darovať im život. Nedaj nám zabúdať na to, že kde niet lásky, niet života. Nauč nás milovať tvojou láskou.

Jozef Šuppa SJ „Sýtiť srdce i ducha“

Našli sme Mesiáša!

„Jeden z tých dvoch, čo to počuli od Jána a nasledovali Ježiša, bol Ondrej, brat Šimona Petra. Ten najskôr našiel svojho brata Šimona a povedal mu: „Našli sme Mesiáša!“ (Jn 1, 40-41).

Prečo nezostali pri Majstrovi, keď im tam bolo tak dobre? Milujúci človek, ktorý prežije niečo krásne, sa túži podeliť. Chce sa podeliť s tými, ktorých má rád. Je úplne samozrejmé, že sa Ondrej nemohol dočkať rána, aby utekal domov za svojím bratom a s užasnutou tvárou mu vysypal tú novinu: „Našli sme Mesiáša!“

Ondrej vyhľadal svojho brata... Vyhľadal ho, aby mu svedčil. To je ďalšou známkou toho, že sa Ondrej s Bohom stretol. Ak sme ešte nikdy nemali vo svojom srdci túžbu podeliť sa s tým, čo sme prežili s Bohom, tak sme zrejme neprežili nič. Túžba podeliť sa s druhými o svoju skúsenosť s Bohom je normálne znamenie toho, že Boh vstúpil do nášho života. Človek potom túži podeliť sa s tým, vydať svedectvo. A Boh rád využíva priateľské a rodinné vzťahy; využil to, že Peter bol bratom Ondreja, aby ho získal.

MY SA VZNÁŠAME NA HLADINE

Mocný kráľ Milinda povedal raz starému kňazovi:

„Hovoríš, že človek, ktorý sto rokov páchal zlo a pred smrťou poprosí Boha o odpustenie, sa znova narodí v nebi. Ale ak niekto spácha iba jeden zločin a neľutuje ho, skončí v pekle. Je to spravodlivé? Sto zločinov je ľahších ako jeden?“

Starý kňaz na to kráľovi povedal:

„Keď vezmem takýto malý kamienok a položím ho na hladinu jazera, potopí sa, alebo ostane na hladine?“

„Potopí sa,“ povedal kráľ.

„A keď zoberiem sto veľkých kameňov a vložím ich do člna a postrčím ho do stredu jazera, potopia sa, alebo ostanú na hladine?“

„Ostanú na hladine.“

„Tak teda sto kameňov s člnom je ľahších ako jeden kamienok?“

Kráľ nevedel, čo má na to povedať. A tak mu to starý kňaz vysvetlil:

„Kráľ, tak je to aj s ľuďmi. Človek, aj keď mnoho zhreší, a spolieha sa na Boha, nespadne do pekla. Kým človek, ktorý sa prehreší čo len jeden raz a neprosí o Božie milosrdenstvo, bude zatratený.“

Bruno Ferrero „Nebo v našom dome“

Desatoro

3.prikázanie

Pamätaj, že máš svätiť sobotný deň

(Ex 20,8-10)

Miznutie posvätnosti nedele

Pre podstatné pochopenie nedele je závažné, aby sme ju chápali ako posvätný deň, ako sviatok, ako deň sviatočný, ako deň stvorenia v Bohu, a nového stvorenia v Kristovom vzkriesení. Je závažné, aby sme chápali nedeľu ako deň podstatnej dôstojnosti človeka, ako bytosti času i večnosti. Len v takomto chápaní sme v stave pochopiť nedeľu v jej podstatnej hĺbke a v jej význame pre človeka, pre spoločnosť, pre národ. Až z tohto chápania vyplývajú všetky ostatné pohľady na prežívanie nedele - nábožensky, sociálne i psychologicky.

Dnes sa pre mnohých ľudí nedeľa stala „week-endom“, koncom týždňa, voľným dňom. Pre mnohých prestala byť skutočným dňom odpočinku a najmä sviatkom.

Nedeľa bez podstatného ľudského a duchovného obsahu prestáva však byť dňom opravdivej radosti, akým bývala a akým by mala byť. Pre človeka, ktorý prepadol aktivite práce a zábavy bez hraníc, ktorý tým takmer stratil svoju ľudskosť, u ktorého moderný zhon takmer zničil schopnosť tichého sústredenia na rodinu a na okruh blízkych ľudí, môže sa nedeľa javiť ako prázdnota a nuda. Zábavné podujatia, plné lomozu a zhonu premieňajú deň nedeľného pokoja, odpočinku a sviatku často na virvar, únavu a apatiu. Oddych, ktorý mal byť spoločným sviatkom tichej radosti, mení sa na zadychčané a nervózne hodiny napätia, na čas prázdnoty, niekedy mrzkosti, vypätia nervov, a to aj v športe, ktorý sa z pútavej hry premenil na priemysel, alebo dokonca na terén, ktorý musí strážiť polícia ako pitevné pole, kde zvykne tiecť aj krv. Oddych a zábava sa premenili na hektiku. Výsledkom je akési otupenie. Vo väzení nám po

nedeliach často nechali hrať a spievať otrasnú pesničku dievčiny „Nedele je pitomá a pitomá a pitomá“!

Ak sa má sviatočný deň pracovného pokoja stať naozaj tým, čo je jeho podstatou, nemôže jeho náplň spočívať iba v tom, že sa nepracuje. Nestačí ani to, že sa v ten deň ľudia stretávajú a zabávajú, najmä ak sa zábava alebo hra menia na napätia a nevráživosti. Opravdivý oddych a obnova síl človeka zahŕňali vždy čosi, čo nejako presahovalo človeka. Ak to bolo opravdivé, vždy to malo charakter slávnosti ducha, bolo to vždy nejaké posvätné, a tým aj náboženské. Akékoľvek falošné imitácie slávností a tzv. sviatkov bez tohto posvätná v totalitných ateistických spoločenstvách nacizmu i komunizmu zlyhali.

Nedeľný odpočinok a svätenie nedele naráža dnes aj na zabehnutý spôsob nášho života, počnúc pracoviskami. V predtechnickej dobe bolo možné takmer bez problémov prerušiť proces bezmála každej práce a výroby podľa potreby ľudí a spoločnosti. Dnešné priemyslové procesy výroby prebiehajú podľa vlastných zákonitostí, ktoré nemožno narušiť bez problémov a bez škody. Sú to takzvané nepretržité prevádzky, ktoré majú svoju vlastnú technickú previazanosť. To viedlo k otázke, ako možno zachovať nedeľu, aby priemysel neznášal ťarchy nad vlastné možnosti. V pracovnom tempe sa ukázalo, že už šesť pracovných dní prekračuje priemernú výkonnosť a normálne možnosti človeka. Pracovné dni sa obmedzili na päť. Vznikol však problém, či je priemerný človek schopný urobiť z voľných dní čosi tvorivé, alebo len premrhať peniaze a získať len prázdnotu a nudu.

Podceňovať, meniť alebo dokonca likvidovať stáročnú a tisícročnú rovnováhu prírody a života je opovržlivosť s nedoziernymi následkami. Obrana niektorých ustálených poriadkov sveta a života, aj života človeka, nemusí byť naskrz prejavom skostnatenosti a tupého konzervatizmu - môže byť obranou zdravia poriadkov sveta a života. Keď sa na začiatku rozvoja priemyselnej výroby vypúšťal odpad tovární do riek, a rozvážni a veci znalí ľudia pred tým varovali, niektorí ich označovali za zaostalých konzervatívcov a tvrdili, že tu ide o nevyhnutný rozvoj života. Potom sme sa ocitli v takmer beznádejnej situácii znečistených vodných tokov. Rieky nie sú len splavné trasy dopravy, ale sú i živými cievami v geograficko-kultúrnom organizme krajiny, ba viacerých krajín, preto ich nemožno bezohľadne znečisťovať. To isté platilo a platí o ovzduší, o jeho zamorovaní plynmi priemyslu a techniky a o zvýšenom otepľovaní Zeme. Rovnováhu sveta a života, ustáľovanú po milióny rokov, nemožno beztriestne rozvracať. Dnes sú vo výhľade už priam otrasné pohromy.

To platí aj o mnohých spoločenských ustanovizniach, ako je manželstvo a rodina, či základné prvky Desatora. A platí to aj o nedeli. Nedeľa nie je len sociologická ustanovizeň, ktorá by sa v porovnaní s technicko-hospodárskymi „nevyhnutnosťami“ stala nepotrebnou. Nedeľa sa u nás stala organickou súčasťou celého nášho ľudského, kultúrneho a duchovného života a je dôležitá aj pre tých, ktorí už azda neuznávajú jej kresťanský obsah. Nevieťme si predstaviť život v ateistickom štáte Kórey, kde ľudia chodia v montérkach deň čo deň, pracujú bez prerušenia, a deň odpočinku a „sviatku“ majú len v deň výročia revolúcie alebo na narodeniny prezidenta Kim-Ir-Sena či jeho syna. Žijeme na Západe, v Európe a na Slovensku, kde sa už všetky podobné zvrátené novoty zrútili do prepahliska dejín ako smrtonosné.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku